

VITA S. MEI-
NVLPHI DIACO-
NI PATHERBOR-
NENSIS.

Ex M. S.

IEMPORE quo gentem Saxoniam Carolus Imperator imperio suo subegit, subactamque de Idololatria ad fidem Christi transtulit, natus est de eadem gente Meinulphus utroque parente admodum nobilibus. Sed iam in tenera ætate per necessitatem mortis destitutus est patre; quo defuncto nondum iste puer suscepit mysterium Baptismatis sacri, licet ei iam ætas concessisset virtutem ambulandi. Quia gens illa adhuc fragilis in Catholica religione, nondum mortis habuit teneros infantes Baptismo conseruare. * Itaque cum huius pueri mater primo viduata marito contingere vellet proximam palmam Virginitati, id est, abstinentiam thalami secundi; ecce defuncti coniugis germanus ipse quidem, & re & possessione paganus, visitauit eam indutus specie consolationis, sed animo voluens fomitem turpissimæ sceleris. Quippe ille incestus hospes, in cuius corde antiquus hostis certissimum sibi hospitium collocarat, fratris coniugem deuotissimæ hospitalitatis officio se suscipientem, heu nefas, inuitam adulterauit. Quæ quam primum manus euasit corruptoris, absque dilatione peruenit ad præsentiam prædicti Imperatoris, ipsique, quæ dolor dictauit in corde, libero pronunciauit ore, nimis sancte obsecrans, vt se à tanto persecutore reueretur, qui æterni Tutoris in terris vice fungeretur. Imperator condolens nobilissimæ viduæ, annuit roganti, & filium eius per laucrum regenerationis, intra sanctæ matris Ecclesiæ gremium admitti fecit, ipseque eum Baptismo suscepit. * Mater autem, quæ Wigtrut dicebatur, cui regis sponsio certam securitatis spem largita est, spe gaudioque comite reuera est; & in vicem magistri timorem a-

Suriam. a-
dit expri-
mit an.

777.

Meinul-
phus nobi-
libus pa-
rentibus
ortus.

Infantium
Baptismo
dilatus a-
pud neo-
phytos Sa-
xones.

Sar. editio.
ne id sup-
pressum.

S. Meinul-
phi mater
Vigtrudis
Simpassa
ad Caro-
lam ma-
gnam con-
fugit.

S. Meinul-
phus in ba-
ptismo su-
scipitur a
Carolo M.

S. Meinul-
phi educa-
tio.

Fit Canoni-
cus.

Baduradius

II Episcop.

Padeborn.

eum susce-
pit.

Sur. edit.

addit Dsa-

conium or-

diatum

sec. ultra

eum gradu

perendisse

Item Badu-

rado à se-

oreris fuisse

S. Meinul-

phi

conuersio

ad perfecti-

orem stat.

Monasterij

exstruendi

cura.

Monasterij

locus cele-

sti Siso

delegitur.

Subulgo.

*

Visum de

loco Mona-

sterij ab

Episcopo

minatur.

Visum ter-

tio confir-

matur.

S. Meinul-

phi obedi-

entia.

Sur. edit.

Aquisgra-

nium adisse

Ludovicum

Pium. et

impetrasse.

moremque Dei sibi constituit. Puer autem Meinulphus sub iure scho-
lari ad disciplinam dispositus litterarum, ex dispositione ascendit
ad habitum earum. * Et cum excederet à scholis, excessit etiam de-
siderium mundani honoris, integra mente migrans ad propositum.

Canonicæ legis, in loco qui dicitur Padibronno.

Hic eum eiusdem loci Pontifex Baduradius, benignissima cura nu-
triendum suscepit; cuius indicium virtutis unum recitare, res monet
& locus. xxvii annis exactis post eius sepulturam vestes, quæ cum
ipso sepulturam subierant, ita integræ ac sanæ apparuerunt, ut nec vi-
na fimbria ex eis legem pateretur putredinis. Huic tantæ virtutis vi-
ro, cum B. Meinulphus adhæret, accidit, ut diuino instinctu Pontifex
quæstionem circumstantibus proponeret, quid nimirum mysterij ser-
mo hic Euangelicus contineret. Vulpes foueas habent, & volucres
nidos: &c. quam quæstionem cum mox quidam, sicut res habet, solue-
ret, eius verbum ultra quam dici potest, in pectus Meinulphi descen-
dit. Et ex illa hora, sese Christo pandit hospitium in terris, quatenus
ab eo reciperet æternæ mansionis commercium. *

Quocirca miro ardebat desiderio Monasterium construendi, sed
quærentem retardauit mora locum aptum inueniendi; quatenus di-
uina pietas illud constructum, tanto maiori pretio examinaret, quã-
to seruus eius pro constructo constantius laboraret. Cum autem Dominus
velleret seruo laboranti parcere, dignatus est ei locum suæ prædestina-
tionis ostendere. Nam subulo eius, dum more solito in pascuis gre-
gibus moraretur, ecce improviso miræ lucis splendor adspexit in
loco, vbi nunc idem Monasterium Deo autore consistit. Vidit præ-
terea copiosam ceruarum multitudinem modo stare, modo circuire
locum eundem. * Hac exanimatus, visione, vbi recepit animam, festi-
nanter perrexit ad Dominum suum. Ille hac lætissimus fama, vbi Deo sa-
crificium laudis immolauit, Pontificem huius famæ participem fecit.
qui sciens, quod etiam Diabolus se soleat in angelum lucis trans-
formare, elegit consilium, iterum pro eadem re consulendum esse
Dominum Cui B. Meinulphus præbens assensum, petijt, Pastore duce,
eundem locum; ibique solus cum solo pernoctans, & orans, præscriptam
Pastoris visionem ex integro vidit, visamque Pontifici retulit. Qui Pon-
tifex, visionum numero, trinum Conditoris nomen cupiens æqua-
re, suavitati tertio visionum fidem exploratum ire. Ille autem obedi-
entiam plus Deo placere sciens, quam victimam, lætus iuit, & lætior
rediit, quia tertia visio redeunti comes fuit. His ita pactis, B. Mei-
nulphus simulque Episcopus ad fidem visionis diuinitus incitati, ce-
dere, decreuerunt Regiæ autoritati. Et B. Meinulphus chartam te-
stamenti ab Imperatore rogauit; quam ipsius Regis insignitam a nullo

acce-

accepit. Reuertēti * quidā familiarium capsam obtulit, quam ipse inter arbuta non fortē sed diuinitus inuenit: Erat. n. plena thesaurorum sanctarum reliquiarum, quo ei, qui Deo Sanctis que templum construere volebat, nihil gratius erat vel acceptius.

Inter hęc, cum peruenisset ad Monasterij locum, inuenit ceruum arreētis cornibus accubare; sed vbi propius accessit, quasi sancto assurgeret, se festinanter erigere. Dumque rei ordinem acutius aduertere studet, ecce videt inter cornua cerui, Dominicę Crucis signum splendere; cuius splendor, oēm auri splendorem visus est superare. Bonus autē miles, optimi Imperatoris cognito vexillo, Dñi sui; simul cognouit Dñm suum præsto esse, in auxilium sibi, lætitiāq; cordis voce pronuntiauit, dicens, iam mihi certa spes promittitur, q; ille, qui quondā eodem armatus vexillo Inferni claustra destruxerat, huius loci protector contra Diabolicas vires exurgat. Qua voce finita, ceruum non videt vltra. Inuenit etiam B. Meinulphus baculum in eodem loco, quo viderat cubantem ceruum; qui locus nunc principale eiusdē Monasterij altare continet, quia ipse Christus qui altari p̄sident, regnauit à ligno. * Hinc morā oēm constructi Monasterij factus vir abdixit, Passim arbores cędebātur, nulli vepriū & arbustorū parcēbatur; nouumq; opus surrexit, ad noui hominis honorē. Absoluto autē opere, Templum quod construxerat Deo eiusq; Genitrici. *Id. Nou. dedicari fecit. Quo dedicato, collegit ille sacrarū Virginū non modicū gregē, quem Dñs vsq; ad finē mundi custodiat sibi fidelē. Nam has Dei famulas in præscripta visione, ceruæ præfigurauerāt; quæ, cum angelicā vitā degerēt in terris, vna ex ijs frigore depressa, spe recreādī, quandā Monasterio domum contiguā est ingressa; in qua, cū ad ignem sedens cum posito velo se peccit, accidit vt ignis omne velamen capitis cōbureret. Tū illa lacrymas incipit fundere; sed lacrymāti Deus ad honorem serui sui solatiū voluit impendere. Nam supueniens Meinulphus iussit, cōsumpti velaminis simbrias afferri. Tum ingens stupor gaudiumq; exortum est; dum vestis de qua recipiendā etiam spes omnis abiit, de medio ignis rediit.*

Affuit inde tempus, cum miles post gloriosas cōtra antiquū serpentem concessas victorias, emeritus, & ætate maturus, virtute dignissimus extitit, vt cęlestis capitoli j affideret Senatoribus. Itaque *III. Non. Octob. Dñs, vti voluit, ad se transtulit seruum suum, qui de terris ad cęlos translatus, in Monasterio, quod ipse construxerat, terreum corpus cognatę terrę liquit, quod ille felix pro ponere deposuit in infimo, sed nos illud mirē amplectimur pro venerabili pretio.*

ADMO.

*Canonica-
rum sacro-
larium sibi
carum ag-
gregari.*

sed ἐπέχθη

*

*Capsa reli-
quiarum.*

Ceruus S.

Meinulpho

famulans.

Crucis s̄-

num inter

cornua ge-

stans.

Budicensis

Monasterii

extru-

itur.

Templum

dedicatur.

S. Meinul-

phus velū

Sanctimo-

nialis exu-

sum resti-

tuit integri-

tatū

Sur. edit.

pannum

hūc integrū

asseruari in

reliquiis S.

Meinulpho

cum ignis

vestigio.

Obitus S.

Meinulphi.

Sur. edit.

renuissē et

de Anstis-

ta electione

et pastorū

Ecclesia pe-

riculo locu-

tum. Sed

MS horum

nihil.

ADMONITIO DE
S. MEINVLPHI
VITA.

HANC ad V. Octobris dedit Laurentius Surius; sed alio vultu. Gobelinum profiteretur auctorem; eundemque agnoscit Molanus. Sed non stylo tenus à Surio tantum murata, sed interpolata quoque, seu ab alio Scriptore, seu interpretandi licentia.

Ego, quod huius vitæ specimen antiquum sese obtulit, Meinverco volui iungere, amputatis tamen quas stellis notavi, alienis ab historia digressionibus. Character sermonis tritum illud cacothetæ rhythmicæ locutionis habet. quod ingeniosè ut putabant Isocolis & Antistoechis efficiebant.

*Lib. 2. Me-
nop. c. 16.*

Miracula studio prætermisimus; tum, quia apud Surium extant; tum, quia breuitati hic consulendum putauimus. Scribit Krantzius, Budicæ Monasterium collapsa Virginum disciplina, auorum suorum memoria Pontificis Max. autoritate traditum Canonicis Regularibus, qui hodieque locum incolunt.

